Мал. В. ГЛИВЕНКА

— Скажи мені, дівчино,
Чом всі такі раді?

— Є що, Перче, показати
В Москві на Декаді!..

У ЦЬОМУ НОМЕРІ

Про те, як у нашому краї сьогодні
Розквітли чудесні таланти народні.
Про тих, що в Москву на Декаду везуть
Пісні України,
Романи, картини,
Мистецтва перлини,—
Щаслива їм путь!

№ 21 (440). КИЇВ. ЛИСТОПАД 1960

РІК ВИДАННЯ XX Ціна 1 крб.

перець

НА ДЕКАДУ!

Вокзали,
Перони...
У даль степову
Летять ешелони.
Летять у Москву!

За сад,
За леваду —
Гудків голоси.
Вже Бахмач позаду,
Вже Брянські ліси...

Стрімкі, мов комети,
Вагони-гінці.
В вагонах поети,
Романів творці...

Сопуть паровози,
І гнуться мости:
Всю лірику й прозу
Нелегко везти!

Той фільми, той п'єси,
Той епос везе.
Аж стогнуть колеса!.. —
Та й це ще не все!

В «дитячім» — духовне
Везуть молочко:
Забіла шановна,
Огрядний Бичко...

В вагоні у кожнім
По декілька тонн.
(Лише півпорожній
«Критичний» вагон!).

В цілому, як взяти, —
Радіть читачам:
Є що показати
Братам-москвичам!

* * *

Лани,
Перегони,
Вітри степові...
Летять ешелони —
Нові і нові.

Мелодія лине
Над злотом гаїв:
Везе Україна
В Москву солов'їв.

Прославлених двійко
(Мов срібло, їх дар!)
Стоять біля вікон
Руденко, Чавдар.

В пісенному світі —
Не дві їх, не три!..
А ось знамениті
Баси,
Тенори.

Лунає в ефірі
Імен перегук:
Білинник і Гмиря,
Гнатюк і Чулюк!

Злічить їх не в силі.
(Солідне число!).
Тут Кикоть-басило,
Тут Вірський Павло,

Вусатий Колесник,
Міньківський Олесь...
Багато чудесних,
Прославлених єсть!

А далі — ще сотні
Співців, жартунів:
То їдуть народні
З заводів, ланів!

В Москву, мимо саду,
Їх поїзд несе,
В Москву, на Декаду!..
Та й це ще не все.

Художники наші
Доробок везуть:
Скульптури, пейзажі,—
Щаслива їм путь!

* * *

Яких — тільки гляньте —
Сягають висот
Яскраві таланти!
Зростив їх народ.

І радують,
тішать,
Дозрілі сповна,
На нових афішах
Нові імена!..

Ансамблі, естрада.
(Програма нова!..)
Врожайна декада!..

Тож, здрастуй, Москва!

Ми силу і цвіт
Вам, брати, привезли!
Братерський привіт!
Здоровенькі були!

Степан ОЛІЙНИК.

perec-ua.
perec-ua.

О. КОРНІЙЧУК.

Дружній шарж А. АРУТЮНЯНЦА

К. ДАНЬКЕВИЧ.

Дружній шарж Л. КАПЛАНА

П. ВІРСЬКИЙ.

Дружній шарж А. АРУТЮНЯНЦА

НА-ГОРА!

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

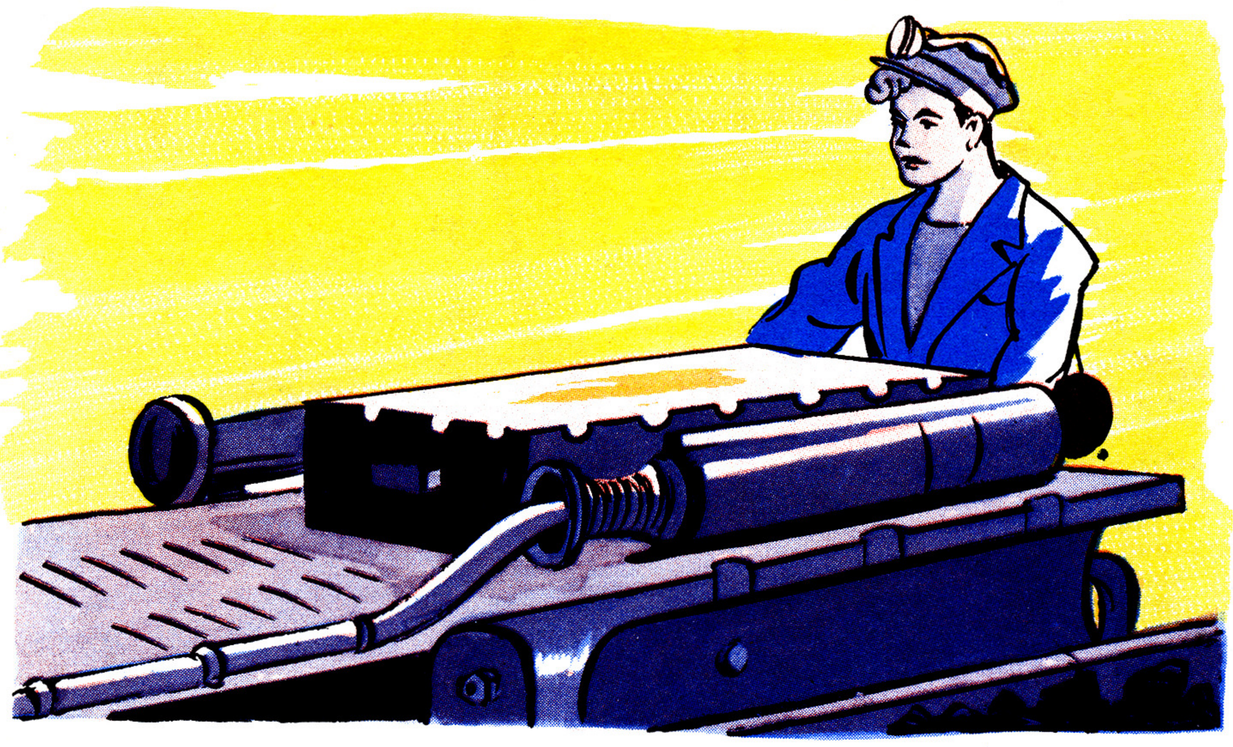

Тут рубає добре...

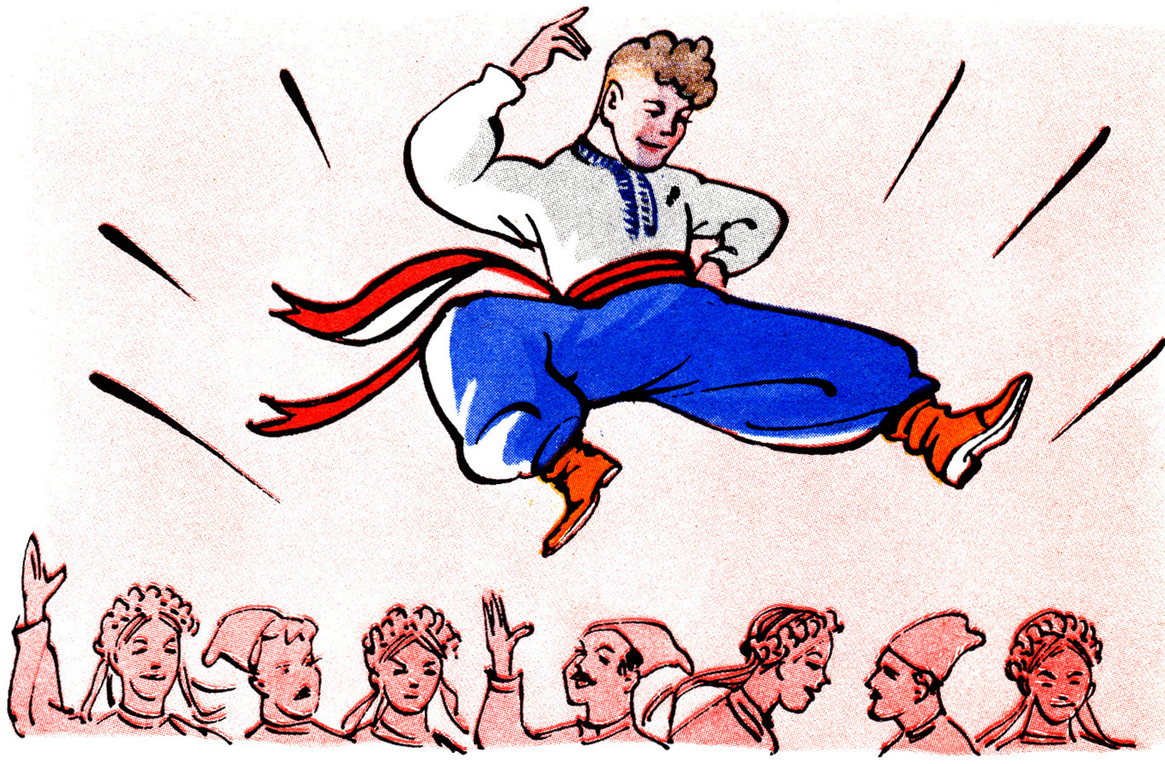

І тут не гірше.

МОРЕ І МУЗИКА

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

Одесити жартують:

— Іде боротьба з вуличними шумами. Заборонено автомобільні сигнали. Але є в Одесі щасливчики, які користуються привілеями, — їх не штрафують за шум.

— Хто ж це?

— Море і... консерваторія.

З вікон будинку № 63 по вулиці Островидова з ранку до пізнього вечора вилітають «багатоступневі музичні ракети», понад 60 років лунає демонічний регіт Мефістофеля, десятиріччями палкі герцоги переконують тенорами, що серце красуні дуже зрадливе. Додайте сюди співучі звуки роялів, ридання скрипок, трелі кларнетів, рулади флейт, ревіння саксофонів.

Але сусіди цього будинку не скаржаться.

Спробуйте перевести звідси консерваторію. Куди там! Це буде схоже на те, що ви захочете забрати в одесита море, жарт, посмішку.

Якщо ви турист, то вам тут перш за все покажуть оперний театр, Потьомкінські сходи і, звичайно, консерваторію, цю дивну музичну шкатулку, як ніжно називають її одесити.

Вам скажуть:

— Звідси вилітають солов'ї.

І назвуть імена:

— Єлизавета Чавдар... Галина Олійниченко... Бела Руденко... Георгій Красуля...

І, звичайно, поскаржаться:

— Одлітають від нас солов'ї...

Вас підведуть до білої мармурової дошки, де золотом сяють імена віртуозів, які зачарували своїм мистецтвом континенти.

— Давид Ойстрах... Еміль Гілельс.... Валерій Климов...

Дирекції консерваторії щороку доводиться витрачатися на мармур, бо щороку солов'ї з цього гнізда приносять лаврові вінки лауреатів міжнародних конкурсів вокалістів та музикантів.

Вас неодмінно приведуть у провулок Чайковського й розкажуть:

— Петро Ілліч диригував тут своєю оперою «Пікова дама», а після спектаклю поклонники його таланту впряглися в карету і повезли композитора по місту...

Одесити, не шкодуючи рук своїх, аплодують на спектаклях свого земляка Костянтина Данькевича, який дав українському мистецтву «Лілею», «Богдана Хмельницького», «Назара Стодолю».

Одесити пишаються тим, що Данькевич нещодавно був повпредом українського мистецтва в Америці.

У ті дні одесити казали:

— А що? Наш Костя повіз в Америку не шаланди з кефаллю... А що Америка? Вона задається своїми автомобілями і холодильниками. Подумаєш! А в нашій Одесі у кожній третій квартирі — піаніно. А скрипки? А віолончелі? Акордеони? Флейти?..

Іде переконливий перелік інших музичних агрегатів, які породжують чарівні звуки.

І ще почуєте тут:

— Звичайно, Одеса — не Якутія. Алмазів у нас немає. Зате у нас шліфуються алмази народних талантів...

Зупиніться біля афішної тумби. Справжня веселка реклам: концерт випускників музичної школи-десятирічки ім. Столярського... Спектакль оперної студії Палацу культури ім. Лесі Українки... Виступ симфонічних оркестрів Будинку вчених і Політехнічного інституту. заняття Народного університету музичної культури...

Недаремно на старому гербі Одеси намальовані якір і ліра.

Море і музика.

Володимир ЛЯСКОВСЬКИЙ.

Соловей. — За цей вагон я спокійний.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

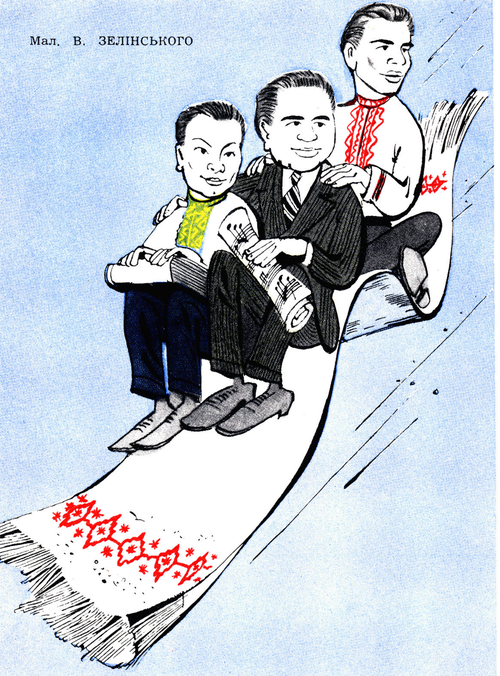

І на тім рушничкові...

Остап ВИШНЯ

З неопублікованих творів.

Володимир Миколайович СОСЮРА

(Коротенька біографія).

Ну, звичайно ж — жарт!
Ну, ясно ж, що дружній!

Лисиче над Дінцем... де висне дим заводу,
Музика у садку та поїзд в сім годин...
Вас не забуть мені, як рідну Третю Роту...
Про вас мої пісні під сивий біг хвилин...

Так-от: біля Лисичого над Дінцем, у рідній Третій Роті, під музику в садку, при одході семигодинного поїзда й народився майбутній поет наш Володимир Сосюра.

Він не зразу завіршував...

Хлопчиком-школярем:

Марив буть він тоді інженером,
Вийти з бруду на сонячний шлях,
Бив з рогатки собак... і за пера
Біля школи ходив на руках.

І школа одразу не виявила поетичного таланту Володимира Сосюри. Довелося перейти ще кілька життьових етапів, а саме:

На щебінь часто ми до Сущенка ходили,
За це платили нам щоденно четвертак,
Та по ночах дівчат в половниках любили.

Половник, як ми знаємо з життя багатьох наших письменників, не малу відіграє роль в розвитку літературного хисту.

Потім громадянська війна:

І все мені дзюрчать швидкі холодні хвилі,
І все мені завод невпинно цокотить,
І вороток скрипить про дні минулі милі,
Коли повстали ми і йшли Петлюру бить...

Під час громадянської війни Володимир Сосюра полюбив медроботу:

Твої губи— розтулена рана —

Такі рани Володимир Миколайович перев'язував дуже вдало, затамовуючи біль, з додержанням всіх правил асептики й антисептики.

Уперше, як поета, Володимира Сосюру «відкрили» хлопчаки-школярі. Коли він повернувся до рідного села, зайшов до школи.

Ось і школа, знайомії мури,
І до мене біжать школярі...
— Це — поет наш, Володька Сосюра, —
Їх усмішки, мов квітки зорі.

Погляд школярів підтримав і вчитель:

Вийшов вчитель... Згадки — як намети...
Ми говорим про те і про те...
— Я не знав, що мій учень поетом,
Українським поетом зросте...

Ну, тут уже прийшла й слава. Але Володимир Сосюра до слави байдужий. Одразу ж вирішив її промінять на щось доцільніше й приємніше:

Та на тебе, чужу і кохану,
Я б і славу свою проміняв...

Ця гумореска була написана з нагоди 50-річчя поета.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

Портрет композитора Розкачальського.

Нема даних про те, чи така міньба відбулася, чи ні. Коли навіть і відбулася то, хотів того чи не хотів Володимир Сосюра, а слава в нього залишилася. Очевидно, проміняно було не всю славу.

В особистому житті, в родинному житті Володимир Миколайович тверда і рішуча людина.

Якби зібрать красунь усіх віків,
Повз мене хай ідуть вони без краю.
Марії я на них не проміняю,
Ні одній з них не вклониться мій спів.

Із тварин Володимир Сосюра найбільше любить котів:

Це там пісні складав я милій
Про синь закоханих очей.
І чорний кіт в манищі білій
Мене зустріне край дверей.

Собак не любить, проте жаліє:

А старого й глухого собаку
Із жалю я з нагана забив.

Що далі?

Працювать, працювать безумовно,
Кожній хвилі нема вороття.
Ні! Я зовсім іще не заповнив
Золотої анкети життя.

1948 рік.

perec-ua.
perec-ua.

БАЗАРНІ «МИТЦІ»

...Скільки їх?
До біса з лишком!
Чуєш в місті і в селі:

— Налітай! За двадцять — Шишкін!
Тридцять — Суриков на снлі...

— Є «Останній день Помпеї»,
Сходить з рук за «Страшний суд»!..

— Що, бабусю? Вам Матфея?
Добре, завтра принесу...

Носять крам свій по базару,
Аж вгинається плече.
Розповсюджують «товари»,
Намальовані квачем.

І орудують безкарно
Отані «митці» базарні,
Ганять наш високий смак...

Шишкін тут сказав би так:
— За таку ось мазанину,
Що оце ти продавав,
Я б на тебе, сучий сину,
Трьох ведмедів нацькував!..

К. МІХЄЄВ.

Мал. В. ГРИГОР'ЄВА

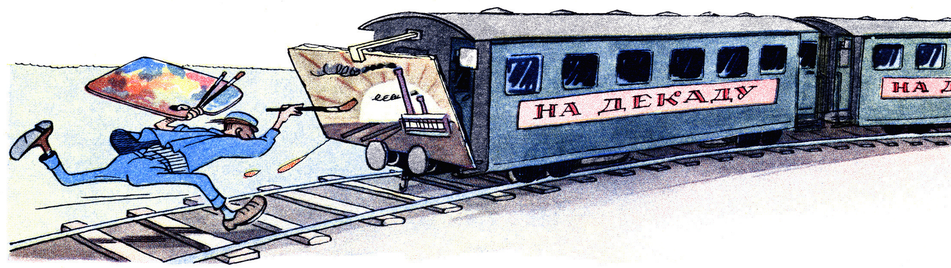

Не встиг...

ТРИ СЕСТРИ (БАЙКО)
(Майже за Чеховим)

Мал. БЕ-ША

— В Москву, в Москву, в Москву...

Невесела пісня

Скільки чудесних танцюристів, музикантів, співаків поїдуть у Москву на Декаду! З усіх куточків України, з міст, сіл, робітничих селищ.

Але, на жаль, серед них не буде танцюристів з села Онуфріївки, Баштанського району на Миколаївщині. І не тому, що перевелися в цьому селі веселі дівчата та завзяті хлопці! Зовсім не тому! Тут можуть дати лиха закаблукам, та так, що дістанеться й передам. Але як ти його даси, коли клуб в Онуфріївці такий, що кашлянути в ньому страшно. Даси лиха закаблукам, то й сам лиха не оббересшся, бо розсиплеться той клуб на порохню — такий він старий.

Не поїдуть на Декаду співаки з селища Вільча, Поліського району на Київщині та музиканти з містечка Ново-Георгіївська на Кіровоградщині. І там і там клубу немає. В одному місці три роки зволікається будівництво, в іншому — два.

От і проводь репетиції, от і рости таланти. Хіба що зібрати отих будівельників - зволікальників у зведений хор. Що-то вони заспівають?! Невесела має бути пісня... І оплесків вони не діждуться.

О. ГОНЧАР.
Дружній шарж А. АРУТЮНЯНЦА

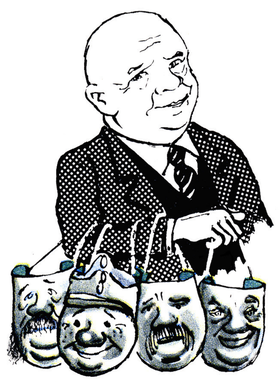

Гнат ЮРА
Дружній шарж Л. БОЙКА

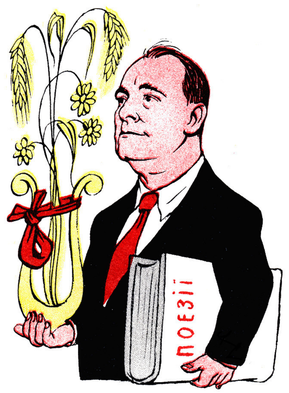

В. СОСЮРА.
Дружній шарж А. АРУТЮНЯНЦА

М. РОМАНОВ.
Дружній шарж І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

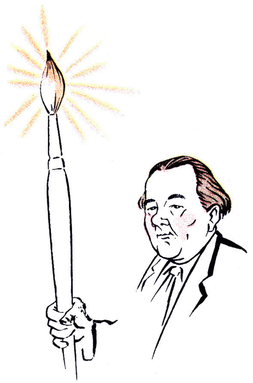

М. ДЕРЕГУС.
Дружній шарж І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

О. МІНЬКІВСЬКИЙ.
Дружній шарж А. АРУТЮНЯНЦА

Літературна ГАЗЕТА

Дружній шарж

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

У конструкторському бюро Перця.

Мал. Л. КАПЛАНА

— Цей молодий поет подає великі надії.

Літературна дискусія

ПОМІТНЕ ЯВИЩЕ

Поет Семен Дудка порадував читачів новою високопоетичною збіркою «Ой, у полі вітер віє...» Що ж у цій збірці насамперед приваблює? Тонка спостережливість, неабиякий художній смак, ніжна батьківсько-синівська любов до рідної природи, до дубів, грабів, солов'їв та інших представників нашої флори та фауни.

Ось як захоплююче, високопоетично, із знанням географії пише Дудка:

«В кожної птиці своє перо.
Щоосені дерево листя скидає,
До Чорного моря плине Дніпро,
Волга в Каспійськеє море впадає».

А ось зразок глибоких філософських роздумів поета:

«Поле широке — скільки краси!
Сонце вітає рослинка кожна.
Друже мій, хліб ти щодня їси,
А цеглу їсти не можна...»

Вже сама назва збірки свідчить про те, що поет не відгородився від життя стінами свого кабінету. Ні, його ліричний герой часто буває в полі і на власному досвіді переконався, що вітер в полі таки віє.

Від кожного слова цієї високохудожньої збірки віє дужими, свіжими пахощами польових вітрів.

Добру справу зробило видавництво, видавши збірку Семена Дудки. Його книга «Ой, у полі вітер віє...» помітне явище в нашій літературі. Вона, безперечно, знайде читача, а читач знайде її.

Лесь МЕДЯНИК.

МАЛОПОМІТНЕ ЯВИЩЕ

Ми вже знайомі з чотирма попередніми збірками С. Дудки: «Як ми любились...» (1947 р.), «Та й розійшлися...» (1952 р.), «Тепер зійшлися» (1956 р.), «Зійшлися знов» (1959 р.).

Читачеві остогидло читати про те, як ліричний герой С. Дудки без кінця закохується, свариться, мириться, розлучається, знову сходиться, розходиться, щоб зійтися знов. Читач був вправі сподіватися, що поет вирветься з полону родинно-побутової лірики.

І ось перед нами нова збірка «Ой, у полі вітер віє...» Від перших же рядків цієї з дозволу сказати, поетичної збірки віє безпросвітною нудьгою, кустарщиною, повною відсутністю художнього смаку. Впадає в око надзвичайно низька техніка віршування. Не будемо наводити довгих цитат, а просто випишемо кілька рим:

...перо — (?)
...Дніпро — (?!)
...скидає — (?)
...впадає (!?)

Таких прикладів можна навести безліч. Недаремно книжка носить назву «Ой, у полі вітер віє...» Видув цей вітер із збірки всю поезію. Залишилися штамп, трафарет, сірятина.

Погану послугу зробило видавництво і читачам, і поетові, випустивши у світ сиру, недодуману, недовершену, недороблену збірку. Вимогливий читач її не прийме, бо вона малопомітне явище в нашій літературі.

Михайло ДОЇДАЙЛО.

Доброї путі

Онисько Нахрапенко почав писати вірші ще тоді, коли я взагалі не вмів писати, тобто був дошкільням. Минуло чимало років... Важко назвати редакцію газети чи журналу, видавництво художньої, технічної, атеїстичної ба й сільськогосподарської літератури, поріг яких не переступала б нога Ониська Нахрапенка.

Бували поодинокі випадки, коли йому обіцяли надрукувати вірша. Але від цього талант Ониська тільки міцнів.

Далебі, немає жодної теми в житті, якої б він не зачепив своїм пером: чи то йдеться про його безпосередню участь у російсько-японській війні, чи про збирання брухту кольорових металів, чи про розведення кролів (і досі в моїх вухах бринять його натхненні рядки: «Труляля-труляля — довгі вуха у кроля»)...

Я не можу назвати жодного консультанта, жодного рецензента, який не похвалив би (усно) самобутні, ні на кого і ні на що не схожі твори Нахрапенка.

Той період своєї творчості поет підсумував у таких рядках:

«Літа ідуть, а я пишу
Та по редакціях ношу.
Вірші лежать, вірші лежать,
А дні біжать, а дні біжать».

Ці рядки свідчать про те, що поет остаточно дозрів і настав час, коли він може заговорити на повний голос.

Нижче ми подаємо вірша Ониська Нахрапенка.

Доброї тобі путі, любий Ониську!

Петро ЖИВОКЛАСЕНКО.

І ТАКЕ БУВАЄ...

(Пісня)

На вгороді край села
Стоїть груша там суха,
А в тій хаті,
а в тій ха...
Живе тітка Явдоха,
Гей, гей, у-ха-ха,
Живе тітка Явдоха!
Живе тітка Явдоха!
Тільки сонце через яр —
А вона вже на базар!
Гей, гей, у-ха-хи
Є такі ще Явдохи!
Є такі ще Явдохи!

Онисько НАХРАПЕНКО.

Мал. В. ГРИГОР'ЄВА

Декадний багаж поета Самозакоханого.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

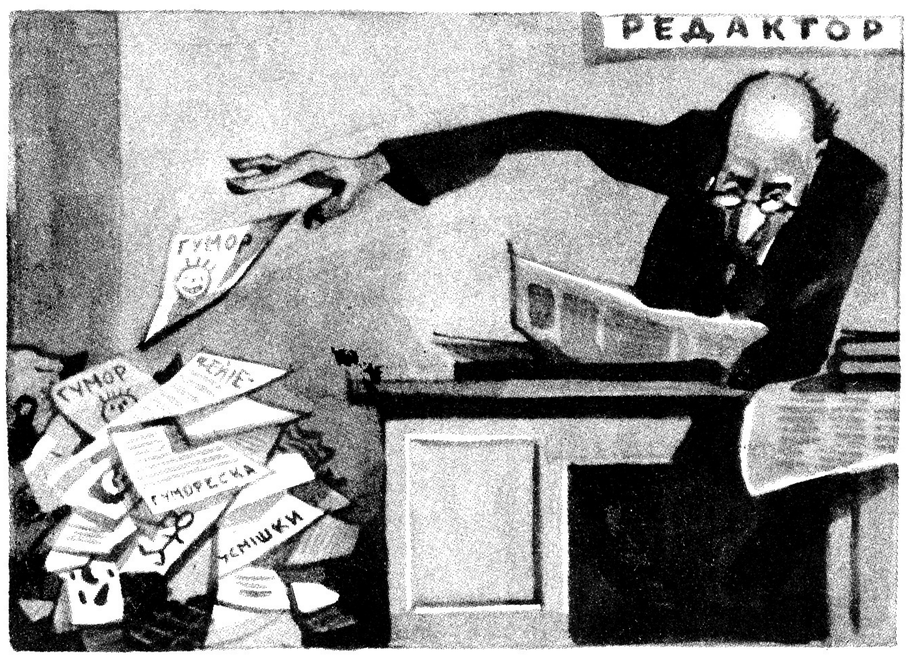

Куток сатири й гумору у товстому журналі.

Лист до редакції

Прошу через вашу газету висловити мою щиру подяку всім організаціям, установам, трестам ресторанів та їдалень, конторам, управлінням, добровільним спортивним та пожежним товариствам, а також товариствам мисливців та рибалок, комбінатам побутового обслуговування, окремим товаришам і цілим колективам художньої самодіяльності та сусідам по комунальній квартирі, які поздоровили мене з нагоди мого п'ятдесятиріччя.

П. НЕЧИТАНИЙ.

Ні в тин, ні в ворота

РЕПЛІКА

Мова — гостра і разюча зброя письменника, інструмент, яким він користується щодня.

Навряд чи треба доводити, що, коли б не було мови, то не було б і літератури. З літератури ми знаємо, що всі класики всіх часів і епох охоче користувалися комами й крапками. Спробуйте знайти хоч один класичний твір, в якому б не було ком. Марні пошуки!

Навіть другорічники початкової школи знають, що перед «що» та «як» ставляться коми. Та, на жаль, не всі сучасні поети по-справжньому розуміють значення коми.

Перед нами остання збірка вже не молодого поета-лірика Ол. Бондаренка «Ой, лопнув обруч...»

На ст. 596 читаємо:

«І промовив мастак:
«Он воно як!» (?!)

Читаємо і дивуємось, куди дивився автор, про що думав редактор, як проморгав коректор!!!

Чому не поставлено кому перед словом «як»?!

А. Ф. БЛОХОЛОВЕНКО.

* * *

Від РЕДАКЦІЇ: Репліка А. Ф. Блохоловенка друкується дискусійним порядком. Всі, з ким ми консультувалися, вважають, що кома в процитованих рядках не потрібна.

МОЛОЧНА СИМФОНІЯ

(Як часом пишуться нариси).

Ферма стояла велична, як фортеця. Корови ревли весело й велично. По небу не поспішаючи повзли хмарки, силосні траншеї тягнулися в замріяну даль. Вулицею поспішаючи йшли молоді доярки. Вони всі були рожевощокі, блакитноокі, русяві, веселі, завзяті, дотепні, бадьорі. Серед них йшла Маруся Сметанюк. На ній був сніжнобілий халат і білосніжна косинка. Підійшовши до воріт ферми, Маруся відчула в собі таку силу, що їй негайно ж захотілося надоїти від кожної корови по 5000 літрів молока.

Затамовуючи радісне биття серця, вона зайшла в корівник і зразу ж зникла з поля зору, бо її заступили велетні-корови. Виблискувало безліч не то дійниць, не то кормозапарників. Чи то були бідони для молока, чи прилади для електродоїння, ми не знаємо, бо в сільському господарстві тямимо мало. Отож доведеться писати про корівник в цілому. Він був сповнений симфонією величної праці. У дійниці дзюрчало молоко, сметана, сироватка і кефір. Кожна доярка, від рожевощоко-блакитноокорусяво-дотепно-веселої вчорашньої десятикласниці до традиційно зморщеної, з добрими сірими очима тітки Насті, боролася за високі надої, механізацію, раціоналізацію. Наша знайома Маруся Сметанюк теж боролася за високі надої, механізацію і разом з тим зобов'язалася надоїти від кожної корови по 5000 літрів молока. Але їй не вистачало ще 12,47 літра. Тоді до неї підійшла тітка Настя, примружила свої добрі сірі очі, погладила по голівці:

— У корови молоко на язиці, дочко!

— Спасибі за пораду, тіточко! — сказала Маруся, підвищила коровам раціони і надоїла ще 12,47 літра.

...З корівника в блискучих бідонах йшло молоко...

І. ВЕРХОГЛЯД.

ЛІТЕРАТУРНЕ НАВЧАННЯ

РОЗМОВА ПРО РИМУ

Римою називається — це коли два рядки читаються прикладно.

Деякі поети, які не знають, що таке рима, пишуть вірші без неї і називають ці вірші білими.

Рими бувають точні і неточні. Приклад точної рими: «пузо» — «залізо». Приклад неточної рими: «корова» — «полова».

Також рими поділяються на внутрішні і зовнішні. Досліджено, що зовнішні розміщуються зовні, а внутрішні всередині.

У своїй докторській дисертації кандидат філологічних наук Матвій Сундук доводить, що рими трапляються і на початку рядків. Приклад:

«Корова їла макуху,
Полова летіла за вітром...»

Навпаки, доктор філологічних наук Тиміш Баняк схильний вважати, що краще було б читати так:

«Їла макуху корова,
За вітром летіла полова...»

Рими також поділяються на чоловічі і жіночі. Приклад чоловічої рими:

«А тепер я велика,
Треба мені чоловіка...»

Приклад жіночої рими:

«Була в мене жінка Феська,
Дуже лепська...»

З усього вищесказаного літератор-початківець повинен зробити такий висновок. Вірші можна писати і з жіночими римами і з римами чоловічими. Можна писати також з точними і з неточними, з внутрішніми і з зовнішніми. Можна писати без рим. А можна і взагалі не писати.

Кость ХРЕСТОМАТЮК,
кандидат педагогічних наук.

ЛІТЕРАТУРНА ХРОНІКА

Учора відбулася ТВОРЧА ЗУСТРІЧ ПОЕТА П. Є. ЗАЛИВАЙКА з колективом працівників міського витверезника. П. Є. Заливайко схвильовано продекламував уривок із своєї поеми «Сам п'ю, сам гуляю...» По закінченні виступу поетові урочисто піднесли букет квитанцій про сплату ним штрафів за порушення громадського порядку.

НОВИЙ РОМАН остаточно визрів у прозаїка Оверка Майстердамського. З цієї нагоди міська газета вже одержала від автора для опублікування об'яву про розлучення з четвертою дружиною, а президія спілки письменників — заяву про надання нової житлоплощі.

Учора в буфеті клубу літераторів було урочисто ВІДЗНАЧЕНО ЮВІЛЕЙ письменника Колорічки-Колобродського — автора єдиної, але вельми змістовної книжки, виданої центральною філією ощадкаси.

На адресу ювіляра надійшли телеграми, виконавчі листи та усні побажання приємного апетиту.

ІВАН МАСТІЙ У СПОГАДАХ СУЧАСНИКІВ

Перегортаючи в думках свої майбутні літературні спогади, я кожного разу повертаюсь до тих незабутніх часів, коли ми з Іваном Мастієм пасли сільськогосподарських тварин в полі, робили пукалки з бузини, а також періодично крали попівські груші. Незабутні, неповторні часи!

Здається, ще вчора Іван загнав колючку в п'яту (а п'яти були чорні, тверді та порепані), і я змушений був замість нього завертати їхню рябу корову. Неспокійна, норовиста то була корова, як і неспокійним був час, про який я пишу.

Пам'ятаю, мати напекла пиріжків з пасльоном, і я, обпікаючи живіт, висипав їх зо два десятки за пазуху, щоб в полі мати змогу почастувати Івана Мастія (тодішнього Ванька). Він, як і я, любив пиріжки з пасльоном. Так ми зростали, мужніли, ходили росами, а час минав, і ми поступово формувалися, навчилися кохати дівчат, і вони нас кохали.

Я закохався в дівчину... Згодом вона стала моєю дружиною. Минуло не дуже багато часу, і моя колишня кохана, нині дружина, подарувала мені доньку Орисю. Після Орисі у нас народилося двоє близнят Тарасик та Івасик, а потім дівчинка Галя, а потім ще двоє дівчаток Ганнуся та Муся і хлопчик Пилип.

Непомітно біжить час. Здається, ще вчора я гойдав Орисю в колисці, а сьогодні вона вже сама матір трьох дітей, і я гойдаю своїх дорогих онуків. Одружилися Тарасик та Івасик. Тарасикову дружину зовуть Ніною, а Івасикову Ноною. Незабаром Ганнуся і Муся теж вийдуть заміж, а там, дивись, одружиться наймолодший Пилип.

Що ж до Івана, то я його більше не зустрічав. Ходять чутки, що він нібито став письменником і написав чимало цікавих книг, але я, переобтяжений численною родиною і нескінченною роботою над літературними спогадами, книжок його прочитати не встиг...

Каленик ПАТЯКА.

Нові книги

ВИЙШЛИ З ДРЮКОМ

М. ДОЇДАЙЛО. «Про хиби, вади та недоліки однієї збірки».

Ан. ДОВБАЙ-СТУСАНЕНКО. «До питання про навчання та виховання молодих письменників».

Панас НЕДОВЧЕНИЙ. «Стиль та лексика сучасної прози».

О. Т. БУРЧАК. «Сіре, нудне, недолуге». (Збірка статей).

ХАРКІВСЬКІ САТИРИКИ НА ВИСТАВЦІ „РАДЯНСЬКА УКРАЇНА“

До Декади української літератури й мистецтва в Москві харківські сатирики подали ряд оригінальних малюнків.

Нижче друкуємо репродукції з карикатур художників Б. Войтка, М. Литвина та І. Мандрики.

Без слів.

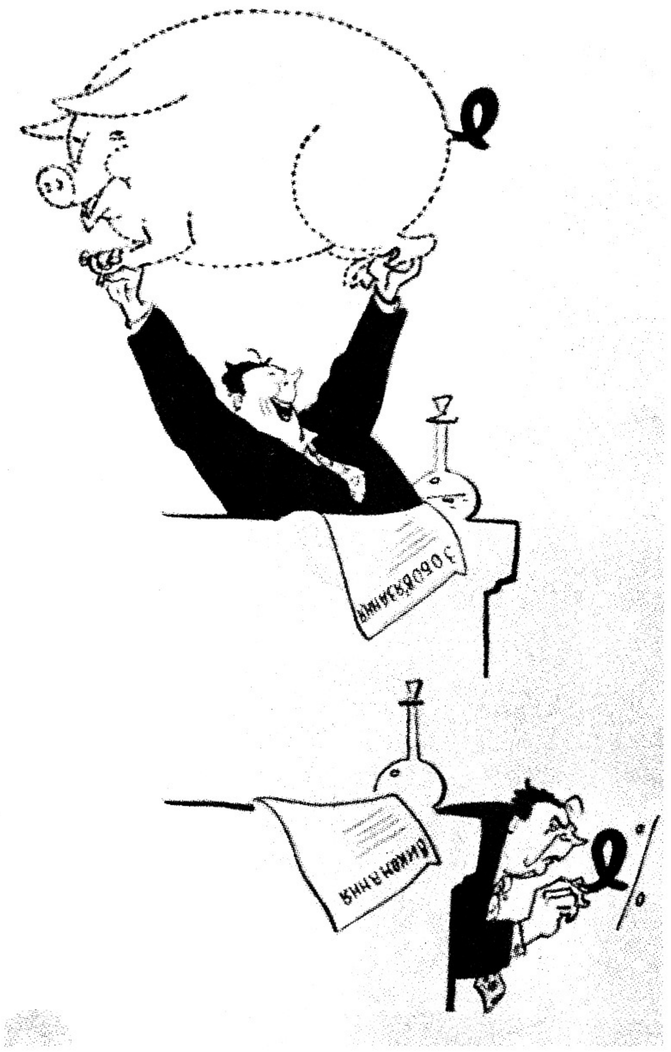

Підклав свиню.

Ходіння по онуках.

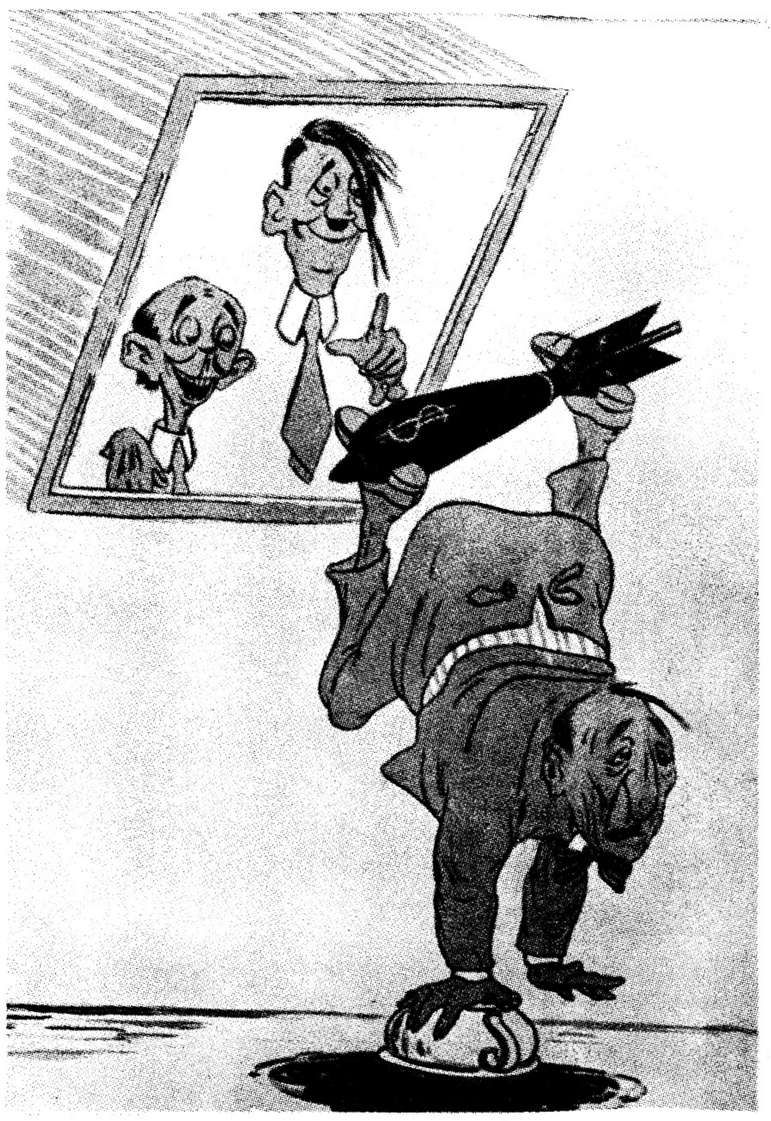

На грані...

НАРОДНА УСМІШКА

ЯК Я ВЧИЛА РОЛІ І СПІВАЛА В ХОРІ

Давно це було, а воно все стоїть перед очима, наче вчора діялося. Сімнадцятирічною дівчиною записалася я в драмгурток. А батькам про це й не сказала, бо батько — покійник — був дуже сердитий... Дали мені грати у «Наймичці» Харитину. Як же мені роль вчити? Піду я доїти корову, роль покладу долі, смикну раз-другий за дійку і до ролі заглядаю. Корова стоїть, стоїть, потім надоїсть їй, що я довго під нею сидю, як бацне по відру ногою, — все молоко по сараю! Заходю в хату, гукаю:

— Мамо, мамо! Мазурка молоко все вибила...

— Ой, лишечко! — каже мати. — Як же це так? Чого ж вона вибиває?

На другий раз знову іду доїти і роль беру. І почала вголос:

— А де ж ти? Де? Вернись же до мене, моя пошарпана, знівечена доле, вернись і заспокой мою вимучену душу! — Та як заплачу!

І на цей гріх якраз мій батько у погріб ішов і почув, як я плачу. Заскочив у сарай та до мене:

— Що це? Що таке? Чого плачеш? Хтось, мабуть, зобидив? Хто, кажи!

Кличе матір:

— Федосіє! Хтось нашу Сашку скрутив... Чи, може, вона збожеволіла... Веди її до лікаря.

Я не знала, що мені й робити. Схватила відро пусте і в хату, а вони обоє за мною. Хрестять мене, мати свяченою водою кропить. Сміх мене узяв і жаль їх стало. Кажу:

— Тату, мамо! Я здорова. Це я роль вчу, в гурток записалася.

Як почув це батько:

— Я тобі, суча дочко, такого гуртка дам, що і своїх не пізнаєш!

Лаяв, лаяв, ще й ременюкою через плече потягнув...

А я не покаялася, ще і в хоровий гурток записалася.

От одного разу треба було нашому гурткові їхати пароплавом у сусіднє село — за дванадцять кілометрів — давати концерт. А я була солістка, як без мене поїдеш? Тільки як же мені з дому відпроситися? Знаю, що не пустять. Мати ще як мати, а батько — ні за що.

Що його придумати?

От я матері й кажу:

— Мамо, вам потрібні качині яйця, квочка ж у нас є, а яєць нема, давайте я піду в село до тітки Ярини (це материна сестра) і принесу крашанок.

— Та ні, — каже мати, — далеко тобі іти, дванадцять верст... (А це якраз те село, де нам виступати, — Богоявленське).

— Нічого, — кажу, — ноги у мене молоді, до вечора туди дійду, заночую, а ранком прийду додому...

Згодилася мати:

— Добре, йди, передавай усім поклін, візьмеш крашанки, я з ними розщитаюсь, хай заїздять до нас...

Я рада, вискочила, наче з цепу зірвалася, біжу в клуб, кричу: — Їдемо!

Сіли на пароплав усі й поїхали.

Хор наш був великий, гарно, гарно співали. Я, як канарейка, виводила:

Постій, постій, козаче,
Твоя дівчинонька плаче,
Як ти мене покидаєш, —
Тільки подумай!

Співали, танцювали. Підождали на березі пароплава і в шість годин ранку прибули додому. Всі дівчата й хлопці ідуть бадьорі, а у мене ноги підкосюються, боюсь: що ж матері казати?

Мати зустріла, питає:

— Ну що? Як там наші? Де яйця?

Кажу:

— Качки не несуться... — А у самої очі злипаються, спать хочу...

— Тітка Ярина плаче, — кажу, — бо дядько Гаврило хворий дуже, та ще й коняка здохла

— Ой, боже мій! — бідкається мати. — Бідна сестра! Піду на базар, а потім і до них...

Я аж присіла...

І треба ж було на той гріх моїй матері піти в той же день на базар, а там тітка Ярина сидить на возі, повні відра качиних крашанок продає і в глечиках топлене молоко. Моя мати підбігла до неї, цілує її й плаче:

— Ой, боже, боже, яке ж у тебе, сестрице, горе! Саша моя казала, що Гаврило при смерті і конячка здохла...

— Яка Саша? — питає тітка Ярина. — Хто здох? Хто при смерті? У нас, слава богу, всі здорові, а я з Гаврилом на базарі і своєю конячиною, ніякої Саші ми не бачили...

Як прийшла моя мати додому та розказала все батькові, було мені, та ще було за

Постій, постій, козаче,
Твоя дівчинонька плаче...

Отак я замолоду вчила ролі і співала в хорі.

Надіслала О. Б. МОЦАК
з міста Миколаєва.

ЇХНЄ мистецтво

СТИЛЬ-УТИЛЬ

У Західній Європі у збирачів металевого брухту з'явилися дуже небезпечні конкуренти. Вони нишпорять навколо гаражів та різних майстерень, риються на автомобільних кладовищах.

Дехто з цих диваків, маючи власні автомобілі, вивозить знахідки з-під носа старих досвідчених утильників.

Хто ж вони такі? Агенти конкуруючих фірм?

Ні, з металобрухтом диваки не мають нічого спільного. І вивозять вони свої знахідки не на склади і не на заводи для переплавки, а до своїх художніх ательє.

Річ у тому, що писані на полотні «твори» горезвісного абстрактного мистецтва вийшли вже з моди, стали, так би мовити, перейденим етапом. Тепер з'явився попит на божевільні витвори з металевого брухту, який замінює полотно, фарби, пензель і різець. Для цих витворів годиться все — і старий карбюратор, і поламана шестерня, і просто скручена залізяка...

З цього мотлоху й клепаються наймодніші «шедеври». Їх уже почали виставляти на різних виставках, писати про них довжелезні статті і влаштовувати дикі дискусії.

Так утиль народжує новий «художній стиль».

НЕБЕЗПЕЧНА МЕЛОДІЯ

У боннського міністра закордонних справ фон Брентано дуже тонкий музичний смак. Найбільше тішать його міністерське вухо мелодії войовничих гітлерівських маршів. Коли ж до Західної Німеччини приїхав Державний український народний хор, фон Брентано здалися дуже небезпечними для боннської «демократії» такі пісні, як пісня «За мир і дружбу» на слова П. Тичини і навіть весела пісня про дівочу тракторну бригаду...

Міністр наказав вилучити їх з репертуару хору.

Музикальні лаври фон Брентано не дають спати боннському міністрові внутрішніх справ Шредеру. І цьому міністрові не до смаку деякі українські мелодії.

Дізналися шредерівські поліцаї, що в їхній боннській державі торгують патефонними пластинками, завезеними з Німецької Демократичної Республіки. Перевірили вони цю крамольну продукцію і наскочили на відому українську пісню «Реве та стогне Дніпр широкий».

За особистим наказом Шредера браві боннські поліцаї вилучили з крамниць всі пластинки з українською піснею. А власників крамниць оштрафували.

Невеселі, видно, спогади зв'язані у реваншистських боннських міністрів з великою українською рікою і з чудовою мелодією про широкий Дніпро.

ПОРТРЕТНА ГАЛЕРЕЯ

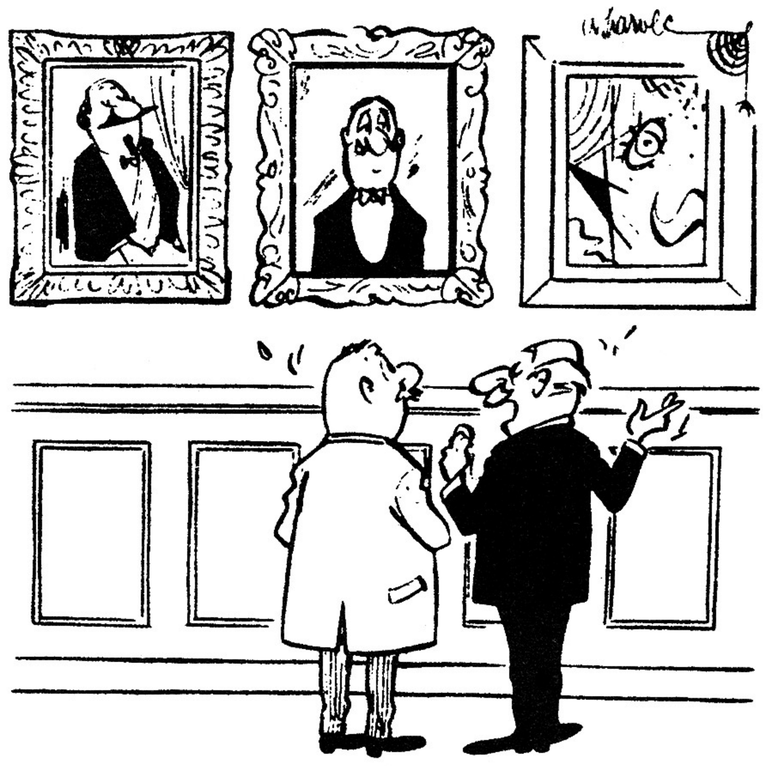

— Мій дід, мій батько і я.
(«Мюнхенер ілюстрірте», ФРН).

Мал. Л. КАПЛАНА

ПАН ХАЛЯВСЬКИЙ
(не Квітки-Основ'яненка)

У ЧОМУ ПЕРЕВАГА

На виставці абстрактного мистецтва у Венеції трапилася дуже прикра історія. Коли виставку вже закривали, один з художників приїхав забирати свою картину. Зайшовши до зали, він з жахом побачив, що його робота висить догори ногами...

Художник спочатку мало не заплакав, потім страшенно розлютився. Невідомо, чим би закінчився цей інцидент, якби художника не заспокоїли, сказавши, що жоден з відвідувачів не помітив цієї помилки. А коли художникові показали газети з схвальними відгуками відомих знавців абстрактного мистецтва про його «картину», настрій митця відразу ж покращав.

Дізнавшись про цю історію, спритні журналісти заходилися писати про ще одну «перевагу абстракціонізму» над реалістичним мистецтвом.

Дійсно — перевага: мистецтво догори дригом!

ОТАК ДУРНІВ ПРОДАЮТЬ

Одверто кажучи, ми ні за що не писали б про Ельвіса Пріслі — колишнього «короля рок-н-роллу». Хай собі газети та журнали у Сполучених Штатах присвячують тому Пріслі цілі сторінки з величезними фотографіями! Хай самі милуються цим феноменом своєї «західної цивілізації»!

Але нашу увагу привернули дивні зміни, що сталися з тим «королем». Важко собі уявити, але якщо вірити американській пресі, то Ельвіс Пріслі став... філософом! Мало того — у нього з'явилися «глибокі та благородні ідеали»!

Що за фокус? Реклама?

Так, реклама, але цього разу вже не для самого Ельвіса Пріслі. Чудодійні перетворення з колишнім улюбленцем американської «золотої молоді» — це реклама для армії Сполучених Штатів.

Два роки тому Ельвіса Пріслі покликали до армії. Відбував він службу в американських окупаційних військах у Західній Німеччині. І ось тепер Ельвіс Пріслі повернувся додому.

Американська військова газета «Старз енд страйпс», скориставшись з цієї нагоди, захоплено розписує, як благотворно вплинула на Пріслі служба в армії, які неймовірні дива сталися тут з ним.

«Старз енд страйпс» наводить колишнє інтерв'ю Ельвіса Пріслі для преси, в якому він вихвалявся, що не визнає ніякого навчання і не прочитав жодної книжки, що всі його життєві й суспільні інтереси вичерпуються грішми та жінками...

Он який був Пріслі!

А тепер?

Еге, побувавши в армії, він переродився, з великого дурня на генія перетворився.

«Життя в армії зробило Пріслі філософом» — повідомляє газета. Вона запевняє, що тепер «король» може вільно вести глибокі дискусії на будь-яку тему: про міжнародне становище, про літературу, про філософію, про релігію, а його «життєві ідеали стали тепер глибокими і благородними».

Он воно як!

Статтю з «Старз енд страйпс» підхопила не лише американська преса. Її передрукували й деякі газети та журнали в Західній Німеччині, Італії, Японії, рекламуючи, в свою чергу, надзвичайні якості американських вояків.

Але населення цих країн щось не захоплюється «благородними філософами» в американських військових мундирах. Коли, скажімо, у західнонімецькому місті Кайзерслаутерн оті «філософи» виходять на прогулянку, жителі вважають за краще сидіти вдома. А мешканці міста Бамберга можуть стверднти, що ніхто ніколи не чинив тут таких злочинів, як американські військові.

А скільки могли б розповісти про подібних «філософів» жителі Японії, Тайваню, Туреччини та інших країн, в які вдерлися американські окупанти.

Важко, дуже важко газеті «Старз енд страйпс» робити з чорного біле, напинати машкару благородства на американську вояччину.

Ніяке рекламне базікання не може заглушити голосних вигуків, з якими у всьому світі «вітають» американських окупантів:

«Янкі, забирайтеся геть!»

Я. ВАЛАХ.

РЕПРОДУКЦІЇ З РОБІТ СКУЛЬПТОРІВ-АБСТРАКЦІОНІСТІВ ЗАХІДНОЇ ЄВРОПИ І США

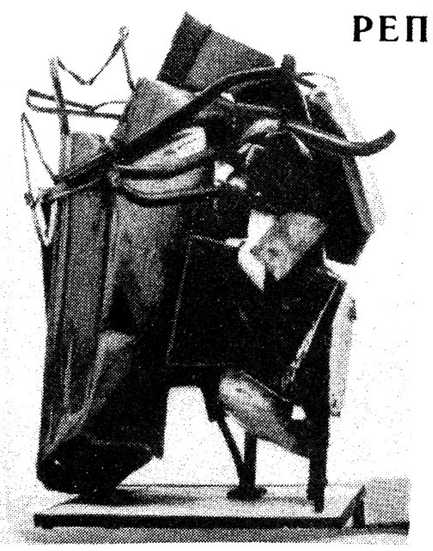

Джон ЧЕМБЕРЛЕЙН. — **Дикий корінь.**

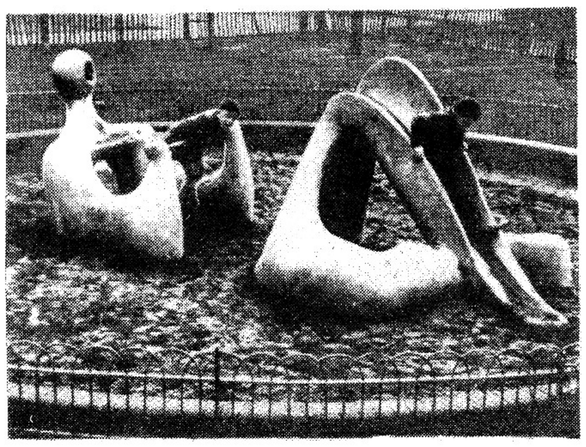

Тревор ТЕННАНТ. — **Гуллівер.**

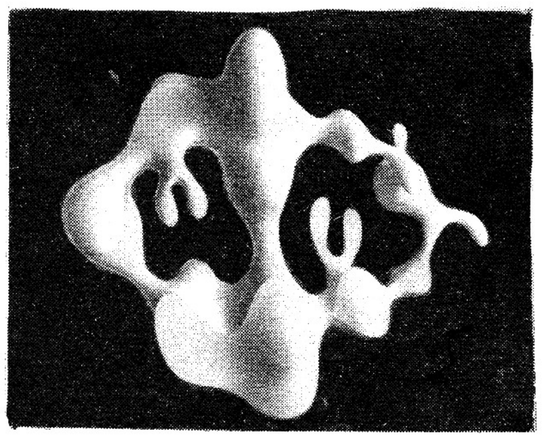

Бруно де ТОТТОЛІ.—**Зародження.**

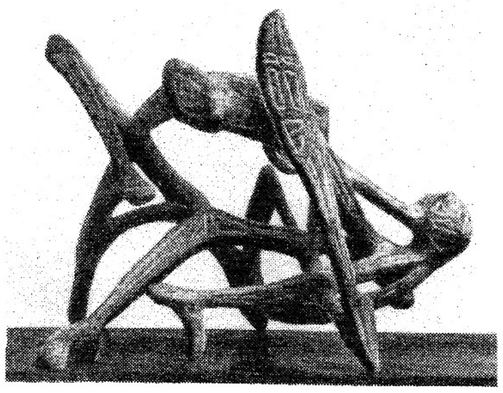

МІРКО. — **Спрага.**

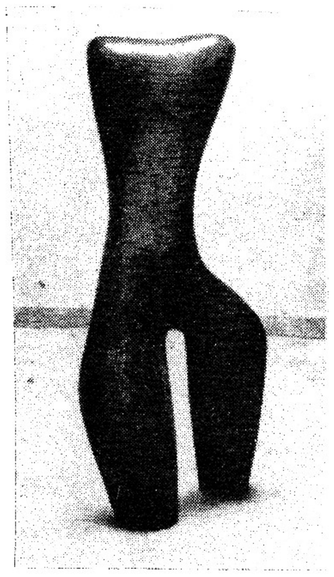

Карл ГАРТУНГ. — **Торс.**

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

Бісові діти.

ДАЙТЕ ЛИХА ЗАКАБЛУКАМ!

Не за горами високими, не за морями широкими, на зелених схилах широкого Дніпра розкинулося місто металургів — Дніпродзержинськ.

Як спаде на землю тихесенький вечір, спалахнуть під небом заграви — і не згасають до ранкової зорі.

То по цехах гарячих варять сталь богатирі.

Немов казковий велет, походжає біля мартенів Вячеслав Гавриленко. Піддасть кисню — і яскравіше спалахне полум'я в печі, бурхливіше поллється у ковші сталь. Легко, як птиця, літає на своєму крані Віра Удовиця, тонні вантажі, мов ті іграшки, з краю в край цеху перекидає, зверху до богатирів привітно хустиною махає.

Недремно пильнує, щоб зв'язок між ланками постійний був, електромонтер цеху зв'язку Анатолій Шуненко.

— Працюють, як танцюють! — кажуть про них робітники. І правду кажуть.

Є в місті металургів чудовий Палац культури. Стоїть він у самому центрі серед квітів та дерев. Щовечора сходяться до нього сталевари, доменники, прокатники. І ллється з вікон чарівна пісня, лунають, аж за Дніпром відлунюючись, загонисті частушки:

Танцювать я не збиралась,
Танцювать я не мастак,
Та як музика заграла,
Я не втримаюсь ніяк!

І пішло!...

Попереду художній керівник ансамблю Кім Юхимович Василенко

Метеля патлатим чубом,
До землиці припада:
— Дам лиха закаблукам,
Дістанеться й передам!

А за ним:

— Дорогу дайте!

І дівчата й парубки:

Веселіш, музики, грайте,
Щоб бряжчали підківки!

Запитуємо одного з танцюристів — інженера-конструктора заводу Євгена Григор'єва:

— Як ви ото встигаєте і сталь варити і отак «Метелицю» шкварити?

— А ми не тільки варимо та «шкваримо», — відповідає. — Ми ще й навчаємося — хто в інституті, хто в університеті культури. А крім того, ще й перед глядачами виступаємо. У цьому році п'ятдесят концертів дали. А з початку існування нашого ансамблю «Дніпро» — і в тисячу не вбереш!

Отакі вони — дзержинці!

Та й як може бути інакше, коли у славному місті металургів, як і по всій нашій країні:

Все зводиться, будується...
Співається, танцюється!

Завод давно вже перейшов на сорокагодинний робочий тиждень. Зарплата зросла, а податки зменшуються. Скоро й зовсім зникнуть. Тисячі сімей металургів за останні роки справили новосілля.

От і танцюють!

Та ще як танцюють... Недарма ж прославлений ансамбль танцюристів металургів — лауреат республіканського і всесоюзного художніх конкурсів. Недарма ж...

— Знаємо, знаємо! — переб'єте ви. — І про те, що ансамбль в десятьох кінокартинах знімався, і що на Декаду до столиці нашої Батьківщини їде — все знаємо. А де ж критика? Недарма ж ви оце його на сторінки «Перця» той... Адже й на сонці є плями.

Чого ж... Буде й критика, бо є на що критику наводити.

По-перше, ансамбль слід поперчити за те, що наших іноземних гостей в оману увів.

Як увів, цікавитесь?

А дуже просто!

Подивилися іноземні гості, як дзержинці танцюють, послухали, як вони в питаннях літератури та мистецтва розбираються, та й кажуть:

— Які ви металурги! Ви артисти Великого театру. Хороші артисти, о-кей! Для чого ж замилювати очі і займатися пропагандою?

Це не вигадка. Було це на Шостому Всесвітньому фестивалі молоді і студентів у Москві.

Довелося тоді танцюристам «документи» показувати. Такі, що їх аж ніяк підробити не можна: свої робочі руки.

Бачите, як нехороше вийшло.

Та й це не все. Подивилися керівники деяких наших професійних колективів, як ото металурги на сцені літають, та й потилицю почухали.

— Єй-єй, і нам утруть носа, якщо вже не втерли! Доведеться на своїх танцюристів натиснути.

І натискують, та все оглядаються, чи їх металурги не перетанцювали.

Отакого жару завдали їм дзержинці — на ноги професійним колективам наступають.

Або візьміть ще таке: хто в ансамблі «Дніпро» танцює?

Мовчите?

Ото ж бо й воно! Бо в ансамблі танцюють сестри Андрійченко, Удовиці, Нужні, подружжя Василевські, Григор'єви, Ігнатенки, Кобці...

А нещодавно знову весільні бубни били — помічник машиніста паровоза залізничного цеху заводу Віталій Цибульський одружувався з лаборанткою Олександрою Приладишевою. І обоє в ансамблі танцюють. Знову ж сімейственість!

— Та це ж добре! — скажете ви. — Ми за таку сімейственість!

Якщо добре, то й ми не проти. Нехай танцюють. І діточки нехай ще танцюристіші народжуються. Щоб отак — з пелюшок і «Гоп, мої гречаники, гоп, мої білі!»

Дніпродзержинськ — місто металургів.

Тут у пошані потомствені сталевари, доменники, прокатники. Та не в меншій шані й ті, хто передає з покоління в покоління не тільки секрет варіння сталі, а й неперевершену майстерність народного українського танцю.

Нехай же вам танцюється на Декаді, товариші дзержинці, так, як ще ніколи не танцювалося!

Дайте лиха закаблукам!

Михайло БІЛЕЦЬКИЙ,
спец. кор. Перця.
м. Дніпродзержинськ.

ТВОРЧИЙ БАГАЖ

Він невтомно та активно
Пише твори детективні.
В нього вже на совісті —
П'ятдесят три повісті.

СЕКРЕТ СТИЛЮ

Романи пише довгі й кислі,
А в телеграмах він завжди
Думки висловлює і стисло
І дуже скупо — без води.

Виходить справді загадково,
Та я секрет відкрию вам:
Там він о д е р ж у є за слово,
А тут — за слово п л а т и т ь сам.

Ф. КРИВІН.
Переклад з російської.

ЩО ВОНА ЗНАЄ...

Від дочки якось листа
Раз одержав тато.
Приїжджайте, пише вона,
У Київ на свято.

Батько їде до дочки
Та й каже до неї:
— Покажи мені театри,
Парки та музеї.

Дочка знизує плечима
(От дали загадку!):
— Я вам, тату, покажу
Краще танцплощадку.

Ф. НИКИФОРЧУК.
с. Михайлівка,
Ананьївського району,
Одеської області.

ДО ВИХОДУ ЗБІРКИ БАЙОК

Читаючи байки, за животи всі
брались,
І так вже насміялись,
Що заповзли хто в сіни,
хто в куток,—
Такі були смішні... малюнки
до байок.

В. В'ЯЛИЙ.
м. Запоріжжя.

Друже Перче!

Про наречену з посагом ти, звичайно, чув. А от, щоб директор школи та був з посагом, такого, певне, тобі не доводилося ні чути, ні бачити.

А між тим, на Черкащині є і такий директор. Це Чаун Микола Нилович. Призначив нещодавно його відділ наросвіти директором Чорнобаївської середньої школи. Приїхав новопризначений директор в нову школу і сум його обгорнув. І меблі не до смаку, і парти не такі. Згадав тут новий директор про посаг. Повернувся до села Велика Бурімка, звідки його на нову роботу перевели, та й забрав звідти 20 стільців, 20 парт та інші потрібні йому меблі. Забрав і не свиснув.

Посаг нареченої звичайно визначали батьки, а Микола Нилович посаг свій сам собі визначив. Ні наросвіта, ні сільська Рада, ні будь-хто інший на посаг той дозволу не давав.

Розтлумач ти, Перче, директорові Чорнобаївської середньої школи, що його уявлення про сватання застаріли.

А. ШРАМКО,
голова сільської Ради.

Чорнобаївський район
на Черкащині.

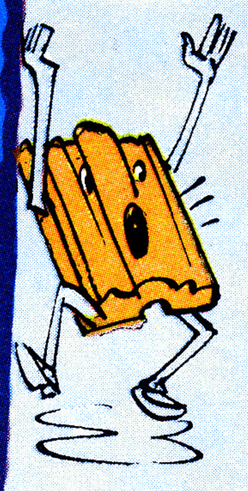

Цікавишся, чому в деяких клубах нашого району підготовка до Декади пройшла не на тому рівні, на якому мала була б пройти?

Щоб зрозуміти це, допоможи, перш за все, Тернопільській базі матеріально-технічного постачання розв'язати задачу такого змісту:

До одного верстата для формування черепиці потрібно 500 штук форм, а вищезгадана база відпустила нам до п'яти придбаних у неї верстатів лише 500 штук форм.

І більше, хоч криком кричи, не відпускає.

От, Перче, і виникає питання — за скільки часу зможемо ми наробити черепиці для покриття дахів новозбудованих культосвітніх установ, якщо з п'яти верстатів у нас на повну потужність може працювати лише один?

Г. БАРАБАШ,
голова районної колгоспної будівельної організації.

Мельниця Подільська,
Тернопільської області.

Тобі, звичайно, відомо, скільки хороших, цікавих книг написали наші письменники до Декади. З великою радістю читають їх читачі, а я хочу написати тобі кілька слів про книгу, читати яку немає радості.

Створили цю книгу ті, хто мав нещастя пообідати в чайній Мало-Софіївського ССТ (Щорсівський район на Дніпропетровщині).

Вона вийшла у світ під назвою «Книга скарг та пропозицій» і відзначається глибокою змістовністю. Немає такого дня (за винятком тих днів, коли чайна вихідна), щоб у цю книгу хтонебудь не вписав яскравої сторінки. У книзі можна ознайомитися з методом виготовлення котлет без м'яса, дізнатися, коли чайна частувала своїх клієнтів прокислим борщем, коли у чайній не підміталася підлога і коли не було чистих виделок. У книзі дуже багато сюжетів, і всі сумні.

Просимо тебе, Перче, передплати це унікальне видання і дай його на рецензію керівникам Щорсівської райспоживспілки та Мало-Софіївського споживчого товариства.

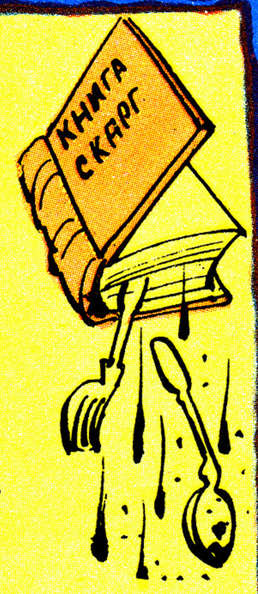

І. БІЛОШАПКА.

Вирішив я написати тобі листа напівліричного характеру.

Багато є на Вкраїні гаїв. Але бамбуковий гай, напевне, тільки один. І знаєш, де він? У Криму, у славнозвісному Нікітському саду.

Ходиш тим гаєм, милуєшся незвичайною красою і раптом зупиняєшся, придивляєшся до бамбукових стовбурів і хочеться тобі кричати на весь гай, лаятись найзлішими словами. На деревах вирізано-нашкрябано: «Женя, Аркаша, і Рая», «Сава Я. і Вова із Дніпропетровська», «Боря із Макіївки»... І багато, багато її, отакої писанини!

Справжніх прізвищ «різьбярів» я не наводжу (хоча це й можна було б зробити), тому дозволь закінчити цього напівліричного листа коротеньким віршем:

Якби ці писаки були неписьменні,
Від них не страждали б друзі зелені...
Як це не дивно, справді виходить,
Що декому навіть і грамота шкодить!

І. ТУРЧИН.

м. Сімферополь.

ПІСЛЯ ВІДВІДАННЯ ВИСТАВКИ АБСТРАКТНОГО МИСТЕЦТВА

Мал. Л. БОЙКА

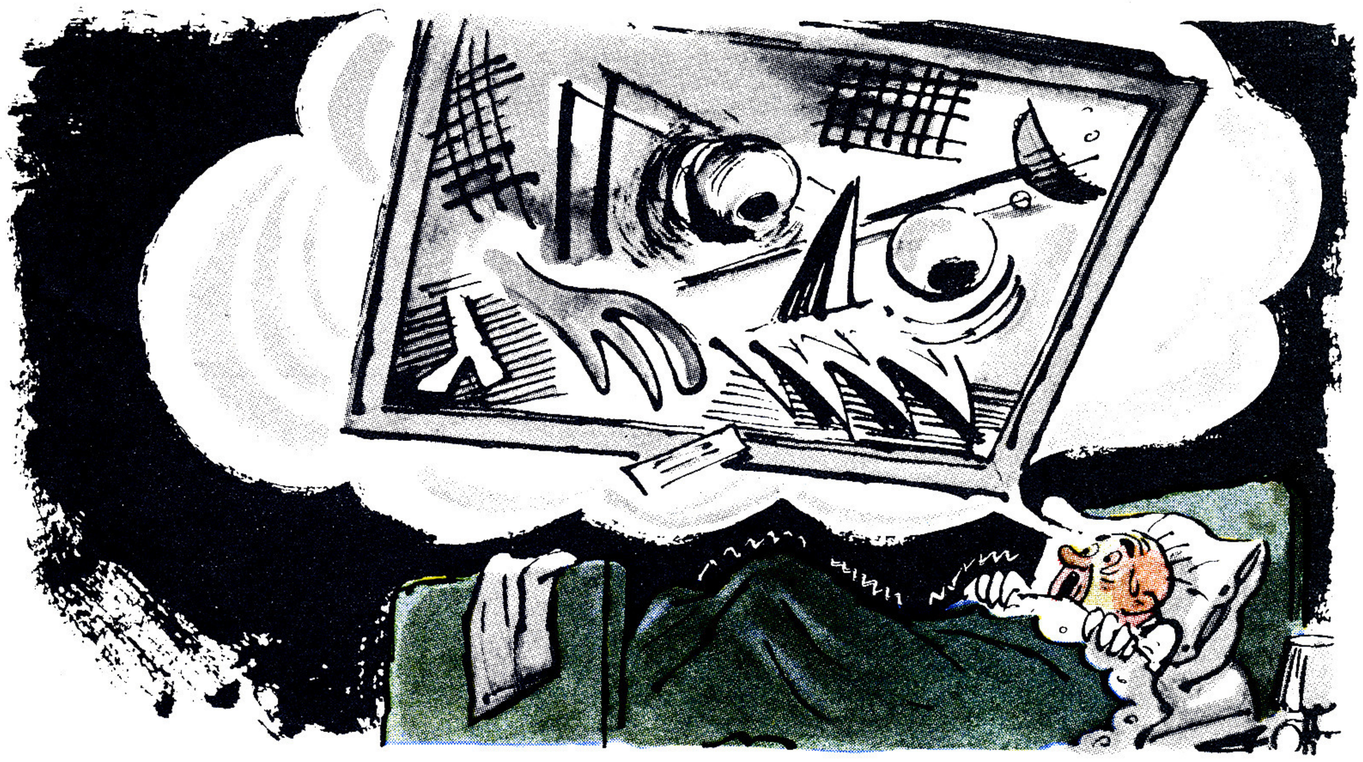

— Не будеш спати ні вдень, ні вночі, все будеш думать, очі, про вас...

Наші одноперчани

ВІН ВИПУСКАЄ „КОЛГОСПНИЙ ПЕРЕЦЬ“

Федір Іванович Никифорчук — учитель. Працює він у Михайлівці, Ананьївського району на Одещині. Дітей рідної мови та літератури вчить.

Та є у Федора Івановича ще одна робота. Не менш цікава і не менш відповідальна. Ось уже близько десяти років він випускає писаний журнал «Колгоспний Перець».

Невгамовний, невсипущий той «Колгоспний Перець»! Усе він підмічає. Чи то на фермі забули, що зима на носі, чи трактори простоюють, а трактористи в холодочку у дурня шпарять, чи продавщиця у крамниці надвишку на ціни робить, чи клуб тижнями на замку, чи лекції читаються такі, що від них мухи дохнуть, — усе бачить «Колгоспний Перець, а потім влучною карикатурою, їдкою заміткою, дотепним віршиком і вдарить.

І допомагає. Сильно допомагає «Колгоспний Перець» людям.

Сім похвальних грамот має Федір Іванович за активну громадську роботу.

Писали про нього і районна, і обласна газети.

Добру, благородну справу робить учитель Федір Іванович Никифорчук.

І ми не маємо сумніву, що він ще з більшою енергією викриватиме всілякі недоліки, допомагатиме колгоспові «Україна» в боротьбі з усім тим, що заважає жити й працювати.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ Про те, що Луцький магазин «Спорттовари» продав Луківському училищу механізації старий, некомплектний більярд, писалося в листі, вміщеному в № 12 «Перця».

Після виступу журналу училищу видано новий більярд.

★ У тому ж номері журналу в замітці «Казання про казан» писалося про те, що трест «Миколаївбуд» з минулого року зволікає встановлення казана на Миколаївському заводі «Мельмаш».

В. о. голови Херсонського раднаргоспу т. Б. Цомах повідомив редакцію, що роботи по обладнанню фундаменту вже закінчено. Розпочато монтаж казана.

★ У листі до редакції мешканці м. Обухова скаржилися на погану роботу районного пожежного інспектора Калініна П. І.

Як повідомив заступник начальника УВС Київського облвиконкому т. А. Шевченко, після перевірки Калініна з органів МВС звільнено.

★ Про те, що головний лікар Лозно-Олександрівської лікарні Кривуша не відповідає своєму призначенню, писалося в листі, що надійшов з Білолуцького району.

Луганський облздороввідділ, перевіривши наведені в листі факти, повідомив редакцію, що Кривушу з посади головного лікаря звільнено.

Редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: П. ГЛАЗОВИЙ (заст. редактора), О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.

Видавництво «Радянська Україна». Адреса редакції: Київ, вул. Леніна, 19. Тел. 4-35-82, 4-73-94, 4-41-83. Передплатна ціна 2 крб. на місяць.

Журнал «Перець» № 21 (440) (на украинском языке). Підписано до друку 21. X. 1960 р. Папір 70×108¹/₈=0,75 пап. арк. 2,05 друк. арк.

БФ 23827. Друкарня видавництва «Радянська Україна», Київ, вул. Анрі Барбюса, 51/2. Зам. 6188. Тираж 250 000 прим.

perec-ua.
perec-ua.

Опрацював Олег Леськів http://perec-ua.livejornal.com

Мал. К. ЗАРУБИ

МИСТЕЦТВО «ВІЛЬНОГО СВІТУ», або МІШКОМ ПРИБИТІ